SKANDINAVIENS STJERNE

NR. 8 AUGUST 1953 102. ÅRGANG

Apostlen MATTHÆUS

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 8 AUGUST 1953 102. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til

CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Junius M. Sorensen
Missionspræsident
ansvarshavende red.

Mary Kaiser
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Bemærk: Alle penge som indsendes til Kirkens kontor, bedes sendt til CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F. Postgirokonto nr. 333.38, og *ikke* til de enkelte organisationer. På *talonen* anfores hvad pengene er til.

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab.

Når jeg skal omtale nogle af de interessanteste steder her i Danmark, gør jeg det ud fra mine egne iagttagelser, så måske afviger det lidt fra det danske folks mening.

Allerforst vil jeg nævne Tivoli, som har nogle meget kunstfærdige bygninger og udsmykninger. Illuminationen overgås sikkert kun af få steder i verden. Der findes forlystelser for alle slags mennesker og til alle priser. Tusinder af mennesker fra alle klasser kan finde underholdning samtidig, passende for enhver smag, og uden at der bliver trængsel. Jeg tror, at et hundrede tusind mennesker kunne besøge dette etablissement på een aften. Der er de rimeligste priser, jeg nogensinde har fundet på alle mine rejser. Det koster mindre end 10 cents at komme ind, og man kan finde fornøjelser for ti timer. Det er glimrende ledet, og det lukker kl. 12 om aftenen.

En interessant bygning i Danmark er den store Roskilde Domkirke, som er bygget i det 10. eller 11. århundrede. Den gamle arkitektur og billedhuggerkunst, som findes der, er meget interessant og inspirerende. De fleste konger og dronninger, som har regeret i Danmark i de sidste tusind år, ligger begravet der.

Der findes også mange gamle slotte i Danmark. Jeg kan nævne Kronborg Slot ved Helsingør, Frederiksborg Slot ved Hillerød og Rosenborg Slot i København; de er nu alle indrettet som museer og er meget interessante at besøge.

Af de slotte, der endnu er i brug som bolig for kongen, kan nævnes Amalienborg Slot i København, der er vinterbolig, og Fredensborg Slot, der benyttes om sommeren.

Danmark kaldes Europas have. Det er et lille land, men jeg tror ikke, der i hele verden findes et land af denne størrelse, der producerer så mange fødevarer til brug og opbevaring, som Danmark gør. Naturligvis skyldes dette for en stor del de mennesker, der arbejder på landet og producerer fødevarerne. Der er praktisk talt intet ukrudt og ingen spild, alting bliver plantet for at forskønne landet; alle skove plantes som regel, de er små, men spredt over hele landet. Landet er ikke blot fri for ukrudt, men de har intet affald nogetsteds, alt bliver holdt rent og anvendt, hvis det er muligt; hvis ikke, bliver det tilintetgjort. Mange af træerne og buskene langs landevejene og omkring husene blomstrer for tiden og er meget smukke.

Jeg har lagt mærke til, at alle bygningerne på landet er meget solidt bygget, meget velholdte og gårdspladserne rene. Alle bygninger er bygget af mursten. De er ikke moderne efter amerikansk opfattelse. Nogle af dem er meget gamle og tiltrækkende med deres stråtag. Danmark er en blomsterelskende nation, og over hele landet er spredt utallige drivhuse, fyldt med alle mulige slags blomster. Jeg besøgte et stort drivhus, hvor der ikke var andre blomster end roser; der må have været millioner af dem i alle mulige sorter.

Der er meget få hegn og ikke mange grøfter, hvad der bidrager til landets skønhed. I Amerika siger vi, at gode hegn giver gode naboer. Danmark siger, en række syrener eller træer og ingen hegn giver gode naboer. Danmark er meget fladt, med jævne marker og få bakker. Hvis Danmark blev jævnet

ud, ville det ikke være over 10 meter over havets overflade. København er en stor by med over en million indbyggere, som bor meget tæt sammen, men gaderne og alt andet er meget rene. Jeg tror, at femoghalvfjerds procent af befolkningen lever i lejligheder i huse, der er indtil seks etager høje og uden elevator; alle bygninger når ud til fortovet og nogle af dem fra den ene sidegade til den næste. Deres vigtigste transportmiddel er cyklen. Det ser ud, som om der er mindst en million af dem i Danmark.

Jeg vil gerne komplimentere Danmark for dets skønhed og for den måde, som regeringen tager sig af folket, og den måde, folket tager vare på landet, men efter min mening bruger det danske folk altfor megen tobak, drikker for meget øl, og deres moral er ikke høj nok.

Jeg har været meget glad for den tid, jeg allerede har været i Danmark og er taknemlig for folks venlighed og kærlighed mod os.

Med de bedste hilsener til alle.

Deres hengivne *Junius M. Sorensen,* Missionspræsident.

Fortsat artikel:

EN ADVARSELS RØST

Af *Parley P. Pratt.*

»Ja, dersom det ikke var så forunderligt«, siger modstanderen, »så ville bogen være blevet betragtet som en af de største opdagelser, der nogensinde er gjort i verden. Hvis man ved at pløje, eller ved at grave en brønd eller en kælder tilfældigvis havde fundet en optegnelse, som indehodt en beretning om Amerikas oldtid, om landets oprindelige indbyggere og om oprindelsen til de indianerstammer, som nu bebor det, og disse optegnelser intet havde med Gud at gøre, med engle eller inspiration, så ville Amerikas og Europas lærde have hilst den som en af de største og vigtigste opdagelser i den nyere tid, idet den afslører en hemmelighed, der indtil nu har trodset alle den lærde verdens forskninger. Enhver avis ville være blevet fyldt med de glædelige tidender, medens dets indhold ville have sendt en strøm af lys ud over verden angående ting, der før havde ligget skjult i uvishedens og tvivlens mørke. Men hvem kan nedværdige og ydmyge sig så dybt i disse oplyste tider, der praler af religion og store lærdomme, at de kan modtage noget ved engles betjening og ved inspiration? Dette er for meget; bort med alt, hvad der kommer i strid med nutidens visdom og popularitet«. Til dette svarer jeg: Herren vidste det, før han åbenbarede det, og det var en af de hensigter, han havde for øje; det ligner også hans sædvanlige handlemåde med menneskenes børn. Guds veje har altid været forskellige

fra dem, som verdens visdom har villet foreskrive ham, for at han kunne »beskæmme de vise og tilintetgøre de forstandiges forstand«. Han udvælger mænd af ringe herkomst, endog enfoldige og ulærde og dem, som verden foragter, til at gøre sin gerning og udføre sine beslutninger, så intet kød skal kunne rose sig for ham. Oh, I vismænd og lærde, som forkaster den visdom, som kommer oven fra! Ved I ikke, at det er umuligt for verden ved visdom at finde ud af Gud? Ved I ikke, at I må blive som små børn og være villige til at lære visdom af den mindste af hans tjenere, hvis I ikke vil omkomme i jeres uvidenhed?

Men hvilke beviser kan vi hente fra Skriften angående dette herlige værks fremkomst? Vi vil forsøge at bevise, for det første, at Amerika er et land, som er forjættet Josefs efterkommere; for det andet, at Herren vil åbenbare sandheden til dem, såvelsom til jøderne, og for det tredie, at deres optegnelser skal komme frem og forenes til et vidnesbyrd med jødernes optegnelser før Israels genoprejsning i de sidste dage.

I 1. Mosebog 48. kapitel siger Jakob, idet han velsigner Josefs to sønner: »De skal vokse i mængde i landet«. I samme velsignelse siges der om Efraim: »Hans afkom skal blive en mangfoldighed af folkeslag«. Læg nu meningen af disse forudsigelser sammen, og det gør Efraim til en mangfoldighed af folkeslag i landet. I 1. Mosebog 49. kapitel profeterer Jakob om Josef, idet han velsigner ham, at han skal blive »et yppigt vintræ ved kilden, ranker slynger sig over muren. Bueskytter fejder imod ham, strides med ham, gør angreb på ham, men hans bue er stærk«. Endvidere siger han: »Din faders velsignelser overgår de ældgamle bjerges velsignelser, de evige højes herlighed. Måtte de komme over Josefs hoved, over issen på fyrsten blandt brødre«. Nu spørger jeg, hvem var Jakobs forfædre, og hvilke velsignelser gav de ham? Abraham og Isak var Jakobs forfædre, og Kanans land var den velsignelse, som de skænkede ham, eller som Gud lovede dem, at han skulle eje. Læg mærke til, at Jakob forjætter Josef et langt større land end Kanans land, nemlig et større end det, hans fædre havde forjættet ham; thi Josefs velsignelser strakte sig til de evige højes grænser. Forestil dig nu, min læser, at du befinder dig i Ægypten, hvor Jakob den gang var, og mål til jordens yderste grænser, så vil du se, at deres beliggenhed bliver omtrent midt i Amerika. En anden profet siger, idet han taler om Efraim: »Herren brøler som løven, ja, brøler, og bævende kommer sønner fra havet«. (Hos. 11:10). Lad os nu sammenfatte disse forudsigelser, og hvilket resultat kommer vi så til? For det første, at Efraim skulle vokse til en mangfoldighed af folkeslag i jordens midte; for det andet, at Josef skulle blive velsignet med et langt større arveland, beliggende lige så langt borte som

Amerika, og for det tredie, at det skulle være vest for Ægypten eller Jerusalem.

Lad nu verden søge fra pol til pol, og de vil ikke finde en mangfoldighed af folkeslag midt på jorden, som muligvis kunne have deres udspring fra Efraim, med mindre de vil søge dem i Amerika; thi midten af jordens andre dele er beboet af blandede racer, som er udsprunget fra forskellige kilder; medens der her er et næsten uendeligt land, som før lå skjult for den øvrige verden, og som var befolket af en race, der øjensynlig havde samme oprindelse, skønt den var delt i mange folkeslag. Skriften kan ikke tage fejl; derfor må disse skriftsteder hentyde til Amerika, thi ifølge sund fornuft kan de ikke hentyde til noget andet sted.

Nu skal vi for det andet bevise, at Gud åbenbarede sig for Josefs eller Efraims sæd i Amerika — at dette var deres opholdssted har vi allerede bevist. I dette øjemed citerer vi Hos. 8:12; idet han taler om Efraim, siger han ved profetiens ånd: »Jeg skriver ham mange love, han regner dem ikke«. Dette er et bestemt bevis, som ikke behøver nogen videre forklaring, på, at de store himmelske sandheder blev åbenbarede til Efraim, men han regnede dem alligevel ikke.

For det tredie: Skulle disse optegnelser komme frem netop for Israels indsamling? Svar: Det skulle de ifølge Ezekiel 37. kapitel, hvor Gud befalede ham: »Du, menneskeson, tag dig et stykke træ og skriv derpå: Juda og hans medbrødre blandt israeliterne! Tag så et andet stykke træ og skriv derpå: Josef — Efraims træ — og hans medbrødre, alt Israels hus! Føj dem så sammen til eet stykke, så de bliver eet i din hånd. Og når så dine landsmænd siger til dig: »Vil du ikke sige os, hvad du mener dermed?« sig så til dem: Så siger den Herre Herren: Se, jeg tager Josefs træ, som var i Efraims hånd, og Israels stammer, hans medbrødre, og føjer dem til Judas træ og gør dem til eet stykke, og de skal blive eet i Judas hånd. Og træstykkerne, du skrev på, skal være i din hånd, så de kan se dem. Tal så til dem: Så siger den Herre Herren: Se, jeg henter israeliterne fra folkene, til hvilke de vandrede hen, og samler dem alle vegne fra og bringer dem til deres land. Jeg gør dem til eet folk i landet på Israels bjerge; og de skal alle have een og samme konge og ikke mere være to folk eller delt op i to riger«.

Intet kan være tydeligere end denne profeti. Her har vi to optegnelser, hvoraf den ene gives til Efraim, den anden til Juda; den for Efraim skal blive ført frem af Herrens og forenes med den for Juda, og de skal blive eet i deres vidnesbyrd, og vokse sammen på denne måde, for at bevirke Israels indsamling. Davids 85. salme er også meget tydelig på dette punkt, idet han taler om Israels tilbagevenden til deres eget land:

»Miskundhed og sandhed mødes, retfærd og fred skal kysse hinanden; *af jorden spirer sandhed frem,* fra himlen skuer retfærd ned. Derhos giver Herren lykke, sin afgrøde giver vort land. Retfærd vandrer foran ham og følger også hans fjed.« Og Frelseren siger i sin bøn for sine disciple: »Hellige dem i din *sandhed* — dit *ord* er *sandhed*«. Af disse skriftsteder lærer vi, at hans ord skal vokse op af jorden, medens retfærdighed ser ned fra himlen, og derefter siges der, at Israel skal ledes på vejen i hans fodspor og nyde sit eget lands frugt. Da Jeremias (33:6) taler om Judas og Israels endelige tilbagevenden fra deres fangenskab, siger han: »Jeg oplader for dem en rigdom af fred og sandhed«. Og idet Esajas taler om den evige pagt, som skulle samle dem, betjener han sig af følgende usædvanlige og mærkværdige udtryk: »Deres æt skal kendes blandt folkene, deres afkom ude blandt folkeslag«. Tillad mig nu at spørge: kan nogen fortælle os, om de amerikanske indianere er af Israel, undtagen ved åbenbaring fra Gud? Dette var en skjult hemmelighed, som nødvendigvis måtte åbenbares for deres indsamling.

Så meget har vi da uddraget af Skriften, som bevis på, at et sådant værk som Mormons Bog skulle komme frem i disse dage, for ikke at tale om Esajas 29. kap. »Men«, spørges der, »hvad gavn har vi af Mormons Bog, selv om den var sand?« Jeg svarer: For det første bringer den en vigtig historie for dagen, der tidligere var ukendt for menneskene. For det andet åbenbarer den de amerikanske indianeres oprindelse, der tidligere var et mysterium. For det tredie indeholder den vigtige profetier, som endnu ikke er opfyldt, og som umiddelbart vedkommer den nulevende generation. For det fjerde udtaler den sig meget tydeligt om flere lærdomspunkter, som enhver kan forstå, hvis de vil gøre sig den ulejlighed at læse den.

»Men hvilke beviser har vi for, at den er oversat ved inspiration?« Hvad dette punkt angår, henviser jeg til vidnernes erklæring foran i Mormons Bog; man vil der finde mere bestemte vidnesbyrd, end man nogensinde har fundet i Bibelen, om sandheden, som Gud har åbenbaret. Flere mænd bevidner der, at de ikke alene har set og berørt pladerne, men at en Guds engel kom ned fra himmelen og viste dem disse, medens Guds herlighed omgav dem, og hans røst talte fra himmelen og bevidnede, at disse ting var sande, samt at de var blevet oversat ved Guds gave og kraft, og han befalede dem at bære vidnesbyrd om samme til alle folk.

Velsignet være Herren, vore fædres Gud; Han har besøgt sit folk og ladet morgenrødens stråler fra det høje begynde at sprede sig over vor faldne jord endnu en gang; thi ikke så snart var bogen oversat og nogle begyndt at bære vidnesbyrd om den, før Herrens engel atter kom ned fra himmelen

og bemyndigede mænd til at prædike evangeliet for al skabningen og døbe i vand til syndsforladelse. Ikke så snart var folk begyndt at tro deres vidnesbyrd og lade sig døbe, før den Helligånd kom over dem, efter at de havde modtaget håndspålæggelse i Jesu navn. Himlene åbnedes, og medens nogle havde englebesøg, begyndte andre at tale i fremmede tungemål og profetere. Fra den tid blev mange helbredt ved håndspålæggelse i Jesu navn, og således voksede Herrens ord kraftigt og vandt stor fremgang. På denne måde er tusinder blevet oprejst for at bevidne, at de selv har en sikker kundskab om, og ikke er afhængige af andre menneskers vidnesbyrd om sandheden af disse ting, thi disse tegn følger dem, som tror. Thi når nogen tror sandheden formedelst Guds tjeneres vidnesbyrd, og disse tegn følger, ikke alene dem, men også ham — dersom han har englebesøg, dersom han bliver helbredt eller helbreder andre ved håndspålæggelse i Jesu navn, eller dersom han taler i andre tungemål eller profeterer — da ved han det selv, og således opfyldes Skriften, som siger: »Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud«. (Joh. 7:17). Således kommer troen ved hørelsen, og kundskab ved lydighed; men hørelsen sker ved prædiken, og prædiken sker ved, at nogen bliver udsendt, som der er skrevet: »Hvorledes skal nogen prædike, dersom de ikke bliver udsendt?« Men der er mange, som siger: Vis os et tegn, så vil vi tro. Men husk, at troen kommer ikke af tegnene, men tegnene kommer ved troen. Gaverne meddeles ikke i den hensigt at gøre menneskene troende, thi hvad siger Skriften? »Gaverne er til Kristi legemes (det vil sige menighedens) opbyggelse«. Hvis det ikke var således, hvorfor var der da ikke skrevet »Troen kommer af mirakler«, i stedet for »Troen kommer af hørelsen«? Jeg tager det altid for afgjort, at mænd eller kvinder, som kommer og begærer et tegn for at kunne få tro, hører til en ugudelig og vanartet slægt for ikke at sige noget værre; thi enhver, som henvender sig til Jesus med et rent hjerte, bedende i tro om at måtte kende sandheden angående dette værk, for ham vil Herren åbenbare den, så han skal få vished om den og bære vidnesbyrd derom; thi ved Guds ånd skal han kende sandhed fra vildfarelse, således som der er skrevet: »Mine får hører min røst«. Og den, som ikke vil komme til Jesus i tro, kan aldrig kende sandheden, før det er for sent; han skal finde at »Høsten er forbi, at sommeren er endt, og hans sjæl ikke frelst«.

Således er Jesu religion ulig alle andre religionssystemer, idet den forsvarer sig selv og medfører en vished og kundskab, der ikke lader plads for noget bedrageri. Og nu siger jeg atter til alle folk: kom til Faderen i Jesu navn! tvivl ikke, men vær troende som i gamle dage, og bed om hvad som helst, I har be-

hov! bed ikke om, at I må fortære det i jeres lyster, men bed med en urokkelig fasthed og med den beslutning, at I ikke vil give efter for nogen fristelse, men at I vil gøre hans vilje, så snart han tilkendegiver den for jer; og dersom I gør dette, og han åbenbarer for jer, at han har sendt os med en ny og evig pagt og befalet os at prædike, døbe og opbygge hans kirke som i gamle dage, da adlyd sandheden med redebonhed. Men dersom I ikke ved eller er overbevist om, at han har sendt os, da modtag ikke den lærdom, som vi prædiker. Således skulle I stå eller falde for jeres egen Herre; men engang skal I vide det, ja, på den store dag, når ethvert knæ skal bøje sig, da skal I vide, at Gud sendte os med sandheden for at beskære hans vingård for sidste gang.

Vi vil nu anføre nogle faktiske beviser, hentede fra amerikanske oldsager, de indfødtes traditioner o. s. v.

Herr Boudinot siger: »Der fortælles blandt deres (indianernes) fornemste og mest agtede mænd, at den bog, de hvide har, engang var deres, og at de, medens de havde den, havde overordentlig megen fremgang o. s. v. De siger også, at deres fædre var i besiddelse af en særlig guddoms-ånd, ved hjælp af hvilken de forudsagde kommende begivenheder og beherskede naturens kræfter, og denne ånd overdrog de til deres efterkommere på den betingelse, at de skulle adlyde de hellige love, og derved skulle de nedkalde en overflod af velsignelser over deres elskede folk; men denne magt var for lang tid siden fuldstændig ophørt«. Oberst James Smith skriver i sin dagbog, som han førte, medens han var fange blandt indianerne: »De har et sagn, at landet i begyndelsen ofte blev besøgt af engle eller himmelske indvånere, som de kalder dem, og som kom til folket og talte med deres forfædre og underviste dem om, hvorledes de skulle bede«.

Herr Boudinot bemærker i sit fortræffelige værk om deres sprog følgende: »Deres sprog synes, såvel i stammeord og talemåder som i sin ejendommelige konstruktion, at slægte det hebraiske særdeles meget på, og hvad der er endnu mærkværdigere og den alvorligste opmærksomhed værd, er, at det har de fleste af det nævnte sprogs ejendommeligheder, især dem, hvorved det adskiller sig fra de fleste andre sprog. En gammel indianer, af Stockbridge stammen, fortalte os et sagn om, at deres forfædre engang havde en »hellig bog«, som gik i arv fra slægt til slægt, og som til sidst blev skjult i jorden, siden hvilken tid de er blevet trådt under fode af deres fjender. Men dette orakel skulle engang blive gengivet til dem, og da skulle de triumfere over deres fjender og atter komme i besiddelse af deres rettigheder og velsignelser«. Efter at herr Boudinot har anført mange traditioner af samme slags som de nævnte, bemærker han til slut: »Kan nogen læse denne korte beretning

om indianerens sagn, samlede blandt stammer af forskellige nationer i vest og øst, i syd og nord, som ikke står i mindste forbindelse med hinanden — sagn, som er optegnet af de bedste forfattere, der er kendt både for deres kundskab og deres troværdighed, og som har de bedste midler til deres rådighed, hvorved de kan skaffe sig underretning, og som gjorde deres opdagelser på forskellige tider, uden noget som helst samkvem med hverandre — kan nogen læse om disse sagn, og dog tro, at alt dette er frembragt ved et tilfælde, eller opdaget blot af lyst til det eventyrlige eller i en forudfattet bedragerisk hensigt, hvorved sådanne mænd absolut ville tilintetgøre deres egen velbegrundede berømmelse? Kan nogen ved omhyggelighed og grundig eftertanke betragte og sammenligne disse nationer og deres sagn uden at tænke på de ti tabte israelitiske stammers stilling og omstændigheder, eller i hvert fald uddrage nogle slutninger til bestyrkelse af den tro, at disse omstrejfende indianere er efterkommere af de ti Israels stammer?«

»Joseph Merrick, en højt agtet mand i Pittsfield, Mass., beretter, at han i året 1815 lod jorden jævne under og omkring et gammelt blokhus, der stod på hans ejendom, på en høj, kaldet Indian Hill, hvor han pløjede og bortryddede en del gamle spåner og jord i en temmelig stor dybde. Efter at arbejdet var færdigt, gik han over pladsen og opdagede der, hvor jorden var blevet dybest udgravet, noget, der lignede en sort læderrem, omtrent 6 eng. tommer lang og 1½ tomme bred og af tykkelse omtrent som en læderskagle på et seletøj. I begge ender var der en lille hank af et hårdt materiale, sandsynligvis for så meget lettere at kunne bære den. Han bragte den med sig igen og kastede den i en kiste blandt andet gammelt skrammel. Siden fandt han den kastet udenfor huset og bragte den igen ind i kisten.

Nogen tid efter kom han på den tanke at ville undersøge den, men ved at skære i den fandt han, at den var hård som ben; det lykkedes ham dog at få den åbnet, og han opdagede da, at den bestod af to stykker tyk, rå hud, der var sammensyet med en slags dyresener og gjort vandtætte og overstrøget med gummi. Indvendig fandtes der fire stykker sammenfoldet pergament. De var af en mørk, gul farve, og der fandtes en slags skrift på dem. Naboerne, som kom ind for at se det mærkværdige fund, sønderrev et af stykkerne på ægte barbarisk vis. Joseph Merrick reddede de tre andre stykker og sendte dem til Cambridge, hvor de blev undersøgt, og hvor man opdagede, at skriften var skrevet med en pen på tydeligt og læseligt *hebraisk,* og bestod af udtog af Det gamle Testamente. Se 5. Mos. 6:4—9, ligeledes 11:13—21, og 2. Mos. 13:11—16, hvortil læseren henvises, hvis det interesserer ham at erfare, hvad denne vigtige opdagelse indeholdt«.

»På bredderne af Den hvide Flod i territoriet Arkansas har man fundet prægtige ruiner, der uden tvivl skriver sig fra et oplyst folk, hvad man kan slutte sig til af deres størrelse og de materialer, som de er opført af. Et af disse oldtidsminder er en jordvold, som omgiver en plads på 640 acres (ca. 480 tønder land), eller en engelsk mil i kvadrat, i hvis midtpunkt man har fundet fundamentet til en stor, cirkelrund bygning, eller et tempel. En anden, endnu mærkværdigere og mere udstrakt oldtidslevning er fundamentet til en stor by, hvis gader, der skærer hinanden i rette vinkler, tydeligt kunne spores i den mægtige skov. Desuden har man fundet grundmure til huse, der er opført af brændte sten, der ligner vore mursten. Disse gader har man kunnet spore i en udstrækning af en engelsk mil«.

Ovenstående er uddrag af »Priest's American Antiquities« (Priest: Amerikanske oldsager), og af samme værk citerer vi følgende fra side 246:

Ruinerne i byen Otolum, opdaget i Nordamerika: I et brev fra C. S. Rafinesque, hvem vi tidligere har citeret, til en korrespondent i Europa, finder vi følgende: »For nogle år siden udsatte det geografiske selskab i Paris en stor præmie for en ekspedition til Guatemala og en ny opmåling og beskrivelse af ruinerne i Yucatan og Chiapa, hovedsagelig dem, der er beliggende 15 eng. mil fra Palenque«.

»Jeg har«, siger denne forfatter, »gengivet ruinerne deres oprindelige navn *Otolum,* hvad der endnu er navnet på den strøm, der løber gennem ruinerne. De blev opmålt af kaptajn Del Rio i året 1787, og beretningen om dette udkom på engelsk i 1822. Denne beretning beskriver delvis ruinerne af en by af *sten,* mindst 75 engelske mil i omkreds, 32 mil i længde og 20 mil i bredde, fuld af paladser, monumenter, statuer og inskriptioner; et af hovedsæderne for Amerikas tidligste kultur, omtrent samtidig med Theben i det gamle Ægypten«.

I »Family Magazine« for 1833, nr. 34, side 266, finder vi følgende: »Den offentlige opmærksomhed er fornylig blevet vakt i høj grad ved opdagelsen af ruiner af en gammel by i Guatemala. Som det synes, bliver disse ruiner nu undersøgt, og man venter sig mange sjældne og værdifulde bidrag i videnskabelig og historisk henseende. Da publikums opmærksomhed nu er vendt mod dette emne, har vi anset nærværende øjeblik for det gunstigste til at fremlægge nogle kendsgerninger for vore læsere, som en indledning til fremtidige opdagelser, medens undersøgelserne, som man nu foretager, fortsættes«.

(Fortsættes).

Ældste Stayner Richards afgået ved døden.

Torsdag den 28. maj 1953 afgik assistent til De Tolv Apostles Råd, ældste Stayner Richards, ved døden efter nogle få dages sygdom. Ældste Richards, som var 67 år gammel, var netop vendt hjem til Salt Lake City, Utah, efter en konferencerejse til Syd-Californien, da han blev angrebet af en mavesygdom, som i løbet af to dage forårsagede hans død. Siden sin barndom havde ældste Richards arbejdet i kirken i utallige stillinger og kald, som han altid udførte med begejstring, og alligevel med dyb ydmyghed. Før han blev en af kirkens generalautoriteter, ved general-konferencen i oktober 1951, virkede han i næsten to år som missionspræsident for den britiske mission. Før sin hjemrejse besøgte han forskellige andre europæiske missioner, deriblandt også Danmark, i dagene fra den 10. til den 16. april 1952, og mange søskende vil sikkert kunne huske hans glimrende og inspirerende tale i København søndag formiddag og aften. Ældste Richards var en stor personlighed og havde samtidig en stærk sans for humor og var i besiddelse af et uudtømmeligt forråd af anekdoter. Han var let at komme i kontakt med og havde den egenskab at få enhver til at føle sig godt tilpas i hans nærhed. Hans klogskab syntes altid at nå øjeblikkelig ind til roden af ethvert problem og vise vejen til den rette afgørelse. Han var en af disse sjældne mænd, som kan udføre et stort arbejde med tilsyneladende lille anstrengelse — hvis sager var så godt tilrettelagt, at han altid havde tid tilovers til de mennesker, der trængte til ham, og tid til gode venner eller til en afslappende køretur. Der er aldrig nogen, der har set ham hidsig eller opfarende. De, som kender ham bedst, er enige om, at måske hans mest fremragende egenskab, den lektie, som han underviste i hele sit liv, ved sine forskrifter og sit eksempel, var venlighed.

Han fuldførte en stor mission på jorden, og skønt han vil blive dybt savnet af sine efterladte og af kirkens autoriteter, vil hans gode indflydelse længe vare ved blandt kirken og dens medlemmer.

Uddrag fra *Deseret News.*

Hvor høj er prisen?

»Hvis Guds Ånd hvisker dette til sit folk gennem deres leder, og de ikke vil lytte og heller ikke adlyde, hvad vil da blive følgerne af deres ulydighed?

Sindets mørke og blindhed med hensyn til det, der angår Gud, vil blive deres lod, de vil ophøre at have bønnens ånd, og verdens ånd vil forøges i dem i forhold til deres ulydighed, indtil de falder helt bort fra Gud og Hans veje«.

Det var Bringham Young, som sagde dette. Hvor vigtig er ikke denne udtalelse! Hvor betydningsfuld og hvor sand er den ikke!

Læs den igen og analysér den. Tænk over den høje pris for ulydighed:

1. Til de ulydige vil komme sindets mørke — og blindhed —

med hensyn til det, der angår Gud. Tænk over det et øjeblik. At sindets mørke kommer over os vil sige, at lyset bliver lukket ude — Kristi lys — himlens lys. At blindhed kommer over os, er, at synet forsvinder fra os; vi kan ikke se. Han talte om de åndelige ting. Vi ville blive så blottet for ånden, at vi ville være som en blind ved højlys dag, vi ville leve i stadigt mørke. Tænk på mørke med hensyn til det fysiske. Hvis du ikke havde øjne — hvis dit sind var helt tomt!

Fysisk ville du betragte hver af disse tilstande som en stor ulykke. Men at have begge ville synes slet ikke at være til at bære, og dog er de ting, der angår ånden, af uendelig større værdi end de fysiske.

De store amerikanere, de som har gjort mest for deres land, har været gudhengivne og gudfrygtige. Hvor ville Washington have været uden sin tillid til Gud? Og Lincoln — kan du forestille dig ham berøvet sin åndelige natur?

Som Lincoln og Washington ville have mistet deres storhed uden det guddommelige, således vil vi svinde ind til små og ynkelige sjæle i det mørke, som vil komme, hvis vi opbygger en barriere af ulydighed i os.

2. De vil ophøre at have bønnens ånd, og uden den ånd vil de ikke længere bede. De skubber sig selv bort fra Gud; de berøver deres børn bønnens oplevelse, de berøver dem deres tro, deres kostbareste ejendom.

3. »Verdens ånd vil forøges i dem i forhold til deres ulydighed«.

Hvad er verdens ånd? Det er griskhedens, grådighedens, lystens, voldsomhedens og begærlighedens ånd. Det er bedrag, at begå synd for at opnå vinding. Det er alt, hvad der er imod Kristi ånd, som er kærlighedens, retfærdighedens, retsindighedens og lighedens ånd, med respekt for andre.

Mange mennesker antager, at de gode ting, som de nyder i verden, virkelig er en del af verden. Lad dem huske, at der er millioner, som tror på Kristi lærdomme i alle dele af verden. Disse mennesker lever og ånder for ånden i Hans lærdomme. Det er derfor, der er så mange gode mennesker i verden, så mange, der er ærlige, retfærdige og retsindige.

Det er blandt de ikke-troende, at vi finder verdens ånd, som er hadets, hævnens, grådighedens ånd, og som begår synd for vindings skyld.

Sæt dette op imod lydighedens velsignelser. Til sine trofaste siger Herren, efter at have givet nogle befalinger:

»Sandelig siger jeg, at om I gør dette, skal jordens fylde være jeres: dyrene på marken, fuglene i luften og det, der klatrer i træerne og går på jorden, ja, selv urterne og de gode ting, som frembringes af jorden til føde og klæder, til hus og lader, frugthaver, haver og vingårde«.

Lydighed mod Herren er i sandhed vejen til et liv i overflod.

Fra *Deseret News*.

Den Hellige Lund er en helligdom for de sidste dages hellige.

En af de mest kendte af mormonismens historiske »helligdomme« er Den Hellige Lund, beliggende i det yderste nordvestlige hjørne af byen Manchester, Ontario amt, i staten New York.

Det var her, i det tidlige forår 1820 — for 133 år siden — at drengen Joseph Smith, som senere blev profet og grundlæggeren af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, fik det mest bemærkelsesværdige syn i nutiden.

Som svar på sin bøn fik Joseph Smith ved den lejlighed lov til at se Faderen og Sønnen og til at blive belært af dem. Dette var forløberen for mange andre tilkendegivelser og syn, som den unge mand fik, og som førte til organiseringen af Kirken den 6. april 1830.

Historien om det »første syn«, beretningen om Faderens og Sønnens besøg hos Joseph Smith, er vel kendt og stadfæstet i mormonernes historie. Den Hellige Lund bliver hvert år besøgt af mange tusinder, som tilfulde anerkender sandheden af »synet« og dets vigtighed for verden ved indførelsen af en ny og endelig uddeling af Jesu Kristi evangelium.

»Den hellige lund«, hvor Joseph Smith opsendte sin første bøn til Herren i 1820.

Når disse besøgende kommer, finder de en lund med træer, smuk og fredfyldt. Her bevarer de en ærbødig holdning, når de genkalder sig begivenhedens hellighed og helligholder stedet. En rolig fred gennemtrænger stedet. Ofte bliver der afholdt hellige gudstjenester her. En gang om året er Den Hellige Lund scenen for den årlige missionærkonference i de østlige staters mission. Missionærerne samles her, når de opfører deres årlige festspil om Mormons Bog på den nærliggende Cumorah Høj.

Angående den begivenhed, som fandt sted i Den Hellige Lund i 1820, har Joseph Smith sagt:

»Men det ændrede intet ved den kendsgerning, at jeg havde set et syn........... Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig, og selv om jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, var det alligevel sandt; og medens de forfulgte og smædede mig og talte allehånde ondt om mig, uforskyldt, fordi jeg sagde det, følte jeg mig drevet til at sige i mit hjerte: Hvorfor forfølger man mig, fordi jeg siger sandheden? Jeg har virkelig set et syn, og hvem er jeg, at jeg kan modstå Gud? og hvorfor vil verden tvinge mig til at fornægte, hvad jeg virkelig har set? Thi jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, og jeg vovede heller ikke at gøre det. Thi jeg vidste i det mindste, at ved at gøre så, ville jeg forsynde mig imod Gud og komme under fordømmelse«.

Fra Deseret News.

Sæt dig et bestemt mål.

For at være beredt til at drage fordel af de lejligheder, der byder sig, både verdsligt og åndeligt, bør vore unge medlemmer omhyggeligt udvikle sig på visse særlige områder.

Først burde de udvide deres verdslige horisont til at omfatte alle de steder, hvor kirkens organisationer er oprettet.

Dernæst burde de udvide deres åndelige horisont, så de vinder et ægte vidnesbyrd om evangeliet samtidig, og respektere andre, som har en anderledes trosbekendelse eller måske slet ingen tro. Selv hvis deres stilling skulle bringe dem til steder, hvor kirken ikke er organiseret, bør de tage Zions ånd med sig, og, som præsident Brigham Young sagde, »Skabe et Zion«.

Det andet område, som jeg synes vore unge medlemmer burde udvikle sig på, er den rette hjemmetræning, grundig kirkelig undervisning og åndelig aktivitet.

Dette er en opfordring til alle forældre og funktionærer i kirken. Derved vil de blive befæstet i troen på evangeliet og vise frugterne deraf ved at leve et rent liv, ved at udøve alle de strålende dyder

som f. eks. redelighed, troværdighed, flid, initiativ og venlighed, og ved eksemplarisk at tjene kirken, hvor de end måtte befinde sig.

Sådanne eksempler viser sig at være meget kraftige midler til missionærarbejde.

Det tredie område, som jeg synes enhver ung mand og ung pige burde stræbe efter, er at sorge for at få en god verdslig uddannelse, hvad der vil give dem det rette grundlag, hvorpå de kan vokse i kundskab og forståelse.

Og denne uddannelse bør være parret med sund religios træning, som vil give den rette balance for deres tanker og deres handlinger, og udvikle en hoj moralsk karakter- og moralstandard.

Ligeledes skulle de kunne anvende denne kundskab på en praktisk måde i livet. Enhver burde lære i hvert fald een ting godt — det vil sige at specialisere sig, f. eks. indenfor et håndværk, indenfor landbruget, i forretningsverdenen eller i en anden stilling.

(Ældste *Sylvester Q. Cannon,* medlem af De Tolvs Råd fra 1939—1943. Uddrag af en konferencetale, april 1936).

Har De husket at forny Deres abonnement på Stjernen?
Prisen for et helt år er kr. 8.50 i Danmark, og $ 2.00 i udlandet. I Danmark bedes beløbet venligst indbetalt på postgirokonto nr. 333.38. CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F. Husk på talonen at skrive »Stjernen«.

Kirken ude omkring.

Kirkebygning i Amager gren: Under modet i Amager gren sondag den 28. juni bekendtgjorde missionspræsident Junius M. Sorensen, at Det Første Præsidentskab havde givet tilladelse til at opføre en kirkebygning i Amager gren. Kirkebygningen vil blive påbegyndt, så snart de nødvendige tilladelser fra de danske myndigheder er indhentet.

Templet i Bern. Nogle søskende, som har besøgt tempelpladsen i Schweiz, og som havde meget svært ved at finde den, beder os gore andre soskende, som påtænker at besøge den under deres rejse, opmærksom på, at templet ikke skal ligge i selve Bern, men i en forstad et par stationer derfra ved navn Zollikoffen. Stedet er synligt fra hovedvejen, men der er endnu ikke begyndt på arbejdet.

Salt Lake City: I Salt Lake City, Utah, er i de senere år blevet anlagt nogle »Internationale fredshaver«, og fornylig er den danske afdeling af disse haver blevet fuldført. De organisationer, der står bagved oprettelsen af haven, er de fem danske foreninger: D. S. S. »Utah Loge« no. 69, D. B. »Haabet«, Loge nr. 78; D. B. »Apollo«, Loge no. 278; »De Hundrede Danske« og L. D. S. Danske Organisation. Komitéen består af: Orson B. West, præsident, Jorgen W. Schmidt, vice-præsident og sekretær, Hilmar W. Hansen, kasserer, samt Bengta Andersen, Cora Bayer, Kjeld Jorgensen og Arnold Bukke. Som gart-

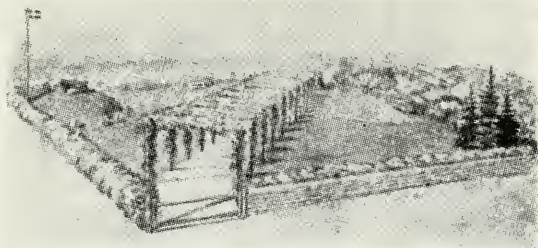
INTERNATIONAL

PEACE

GARDENS

SALT LAKE CITY, UTAH

Danish Section

nere og medlemmer af komitéen virker Mart Jorgensen og Ellis H. Tronier. »Stjernen« har fået tilsendt et ark af komitéens brevpapir, hvis hoved, hvoraf vi bringer en gengivelse, er en tegning af haven. På brevpapiret findes en udtalelse af borgmester Earl J. Glade, der lyder således: »Salt Lake City er stolt af det initiativ, som dens borgere af dansk herkomst har vist ved at hjælpe med til anlægningen af vore internationale fredshaver, og vil med glæde holde denne smukke park i hævd, når den er fuldført«. På brevpapiret findes også følgende udtalelse af den danske vicekonsul i Salt Lake City, tidligere missionspræsident for den danske mission, Holger M. Larsen: »Jeg godkender med glæde projektet til Fredshaven og beder alle danske over hele Utah støtte denne gode sag«.

Dagbladet »Politiken« i København har den 29. juni og 2. juli bragt to små notitser om Fredshaven. De lyder således: »Borgere af dansk fødsel i mormonbyen Salt Lake City har travlt med at lægge sidste hånd på værket af »den internationale fredshave«. Der vil blive anbragt en sten med dedikation til byen, og i komitéen sidder Orson B. West, Jørgen W. Schmidt, Hilmar W. Hansen samt Bengta Andersen, Cora Bayer, Kjeld Jorgensen og Arnold Bukke. Initiativet til den smukke gestus er taget af de fem danske foreninger i Salt Lake City«.

»I »Den internationale Fredshave«, der er under anlæg i Salt Lake City, vil en dansk kæmpehøj blive indviet den 4. juli. Byens fem danske organisationer står bag ved arrangementet«.

Præsident David O. McKay indvier mindebro.

Mandag morgen den 1. juni blev en stor stålbro over Missourifloden indviet og officielt åbnet af præsident David O. McKay. Ved indvielsen af broen, hvis navn er Omaha Pioneer Memorial Bridge (Omaha Pioner Mindebro), udtalte præsident McKay bl. a. følgende: »Den er bygget, ikke alene for at hædre de enkelte personer, men til minde om de idealer, de dyder og den tro, for hvilke de ofrede deres liv. Deres legemer er blevet til støv. Næsten alt det fysiske er forsvundet. Men deres mageløse tro på en guddommelig skæbne lever stadig uforgængelig; deres udødelige styrke og heltemod har været og vil stadig fortsætte med at være et vejledende og opmuntrende lys for alle, som læser deres enkle, men uforlignelige historie«. Om søndagen var blevet afholdt mindegudstjeneste på den gamle mormon-kirkegård i Winter Quarters, nu Florence, en forstad til Omaha. Næsten 2000 var tilstede ved denne gribende gudstjeneste. Om aftenen blev afholdt et offentligt møde under ledelse af Det Første Præsidentskab; ca. 7000 overværede dette møde.

Præsident McKay samt præsident J. Reuben Clark Jr. og præsident Joseph Fielding Smith havde ført en delegation på mere end tusind sidste dages hellige fra Utah til Omaha, Nebraska. De kom med private biler, særtog og busser, og de fik en varm og hjertelig velkomst af befolkningen i Omaha.

Fra *Deseret News*.

Ungdomsstævnet i Odense.

Stævnet i Odense er overstået, og vi kan uden overdrivelse sige, at det blev en stor sukces, og alle deltagerne rejste hjem glade og tilfredse over alt, hvad de havde set og oplevet.

Fredag morgen mødtes vi på Odense hovedbanegård og forlod byen med toget kl. 10 til Svendborg. Alle morede sig undervejs med at besøge hinanden, synge og fotografere. Efter at vi var nået til Svendborg, spadserede vi ned til skibet, som ventede på os; vi gik ombord og sejlede rundt mellem alle de smukke øer i en timestid. Så gik vi i land på den smukke Vindebyøre, hvor vi spiste vor frokost og gik i vandet. Skibet tog os med igen kl. 15, og vi sejlede tilbage til Svendborg og det ventende tog, som bragte os tilbage til Odense. Der var ca. 200 med på udflugten.

Om aftenen kl. 20 begyndte Guld og Grønt Bal i Industripalæet. Der var et fint orkester, og København og Amager gren gav en opvisning af en amerikansk turdans, som var vældig god og vakte stort bifald hos alle de tilstedeværende, omkring 250.

Lørdag formiddag afholdtes et frokost-møde for alle G. U. F.'s bestyrelser. Dette var det første møde i den nye kirkebygning i Odense.

Bordene var smukt pyntede med gule og grønne servietter og blomster og bordkort, som bagefter blev brugt som emblemer. Efter åbningssangen »Så sikker en grundvold« og bøn ved ældste Bent Jensen, København, fik vi dejlig mad, ristet grapefrugt, skinke med flødesovs og kakao, og medens vi spiste, hørte vi dejlig grammofonmusik med Tabernakelkoret. Efter spisningen talte missionspræsident Junius M. Sørensen, og derefter fik vi instruktioner ved G. U. F.'s præsident, ældste R. LaVon Bingham. Der var 50 tilstede.

Lørdag eftermiddag afholdtes et fællesmøde, som hovedsageligt var beregnet på at hjælpe lærerne og lærerinderne i G. U. F. i den

Frokost for G. U. F.'s bestyrelser lørdag formiddag.

danske mission. Efter sangen »Så fast som de evige bjerge« og bøn ved broder Kaj Nielsen, København, bød ældste Bingham velkommen og gav os nogle gode råd, hvorefter ældste Harold Stevens gav en demonstration af senior klasse lektien og viste, hvordan vi kan bruge en sort tavle. Så gav søster Lilli Christoffersen, Odense, en udmærket demonstration af en Mia Maid lektie, hvorefter en dame-trio fra Hjørring og Frederikshavn sang »I haven«. Ældste Bent Jensen, København, viste to film fra Salt Lake City om bedre undervisningsmetoder, og de var en stor hjælp før os, og alle var meget glade før alt, hvad de havde lært ved dette møde. Tilstede ca. 200.

Lørdag aften afholdtes en fest-aften i Industripalæet, og det var en af de bedste underholdningsaftener, vi nogensinde har haft. Alle morede og glædede sig over de skuespil og andre numre, der var på programmet. Der var omtrent 310 tilstede.

Om søndagen afholdtes møderne atter i den nye kirkebygning. Formiddagsmødet indledtes med sangen »Vi glædes og frydes« og bøn ved 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen. En dobbeltkvartet fra København sang »Han lever, vor Forløser stor«, hvorefter ældste Bingham fremsagde det nye valgsprog og for-

talte os, hvordan vi kunne efterleve det. Horsens grens damekor sang derefter »Lær mig at bede«. Fem søskende talte over det nye valgsprog: Vær et forbillede for de troende i tale (broder John Naumann, Esbjerg), i færd (søster Inge Christiansen, Odense), i kærlighed (søster Tove Leed, København), i troskab (broder Evan Madsen, Aalborg), i renhed (søster Anna Kovaltsenko, Herning). Derefter gentog hele forsamlingen det nye valgsprog. Horsens damekor sang »Mit

Fra mødet søndag formiddag.

vidnesbyrd«. Tiden blev nu overgivet til søskende, så de kunne bære deres vidnesbyrd. 43 søskende bar deres vidnesbyrd, og det var forunderligt at høre, hvor stærke og glade de var for deres pagt med vor himmelske Fader. Til sidst sang vi »Guds ånd som en ild«, og broder Helge Andersson, Oslo, sluttede med bøn. Tilstede 310.

Stævnets sidste møde holdtes søndag aften og blev indledet med »Priser Profeten« og bøn ved broder Svend Aage Staking, Aarhus. En dame-trio fra Odense sang »Mit hjertes bøn», hvorefter G. U. F.'s tidligere præsident, ældste John Boyd Nielsen, talte og bl. a. fortalte om en familie fra Odense, der var rejst til Utah, og derfor ikke kunne være med til indvielsen af den nye kirkesal, men havde sendt penge til blomster, der kunne pryde denne sal. Søster Lilli Christoffersen læste et brev op, som disse søskende havde sendt til os alle. Årets Master M Mænd og Guld-Gleaner Piger æredes derefter. Først talte ældste Werner S. Rønne og takkede alle dem, der havde hjulpet ham; derefter talte søster Karin Pedersen, Horsens, der sagde, at man måtte vie hele sit liv til Gud for at blive Guld-Gleaner Pige.

Deltagerne i stævnet samlet foran den nye kirkebygning.

Søster Henny Holmegaard, København, talte derefter og berørte tiendeloven; også hun var meget taknemmelig for at være Guld-Gleaner. Til slut talte søster Margit Petersen, Aalborg, og fortalte bl. a., at det var et meget interessant arbejde, der gik forud for at blive Guld-Gleaner. En missionærkvartet sang »Fremad, Herrens stridsmænd«, hvorefter vi hørte fra de nye Guld-Gleaner Piger og Master M Mænd, først fra ældste Knud Hentzen, København, der talte om det store ansvar, de unge har i Kirken i dag. Så talte søster Nanny Overgaard, Herning, der sagde, at hun havde arbejdet i lang tid på at blive Guld-Gleaner Pige, og at mange flere burde arbejde for det. Søster Anna Kristensen, Hjørring, fortalte, at hun var glad for at få sin nål, og at hun var meget lykkelig ved at være medlem af Kirken. Til slut talte ældste Bent Jensen, København, der sagde, at han ikke syntes, han havde gjort ret meget mere end nogen anden, og at han skyldte to gode kammerater, at han i dag stod her, og det var han meget taknemmelig for. Disse fire søskende fik derefter overrakt deres certifikat og deres nål af missionspræsident Junius M. Sorensen. Så talte ældste John Boyd Nielsen og fortalte, at sidste år havde vi kun een Guld-Gleaner at ære ved stævnet, men i dag havde vi otte Guld-Gleaner Piger og Master M Mænd, og han håbede, at vi til næste år ville have dobbelt så mange.

Efter en sang af missionærkvartetten talte G. U. F.'s præsident, ældste R. LaVon Bingham, og takkede alle, der havde hjulpet med til at gøre stævnet så godt, som det havde været. Derefter lykønskede han de fire nye, der havde fået deres nål, og så blev der oplæst et

brev fra søster Ellen S. O'Brien, der skrev, at hun ville være med os i tankerne denne aften. Til slut talte præsident Sorensen, der bl. a. sagde, at der skulle ikke være nogen, der var mere lykkelige og glade end dem, der befandt sig her. Også præsident Sorensen takkede alle, der havde gjort et arbejde for stævnet og sagde, at vi nu måtte rejse hjem og arbejde for fuld kraft, for det varede ikke længe, før vi ikke havde flere missionærer hos os. Præsident Sorensen talte også om det nye tempel og sagde, at hvis vi ikke levede et retfærdigt liv og holdt visdomsordet, kunne vi ikke komme ind i Guds tempel.

Slutningssang »Kom hellige« og bøn ved broder Jakob Weisenberg, Fredericia. Tilstede ca. 300.

Alle møderne var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af nuværende og forhenværende medlemmer af G. U. F.'s hovedbestyrelse. *G. N.*

Nyt fra hjælpeorganisationerne

Kvindelig hjælpeforening.

Kredslærerindernes budskab er for august måned:

»*Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn*«. (Matt. 5:9).

»Vær frimodig og stærk; vær ikke bange og bliv ikke forfærdet, thi Herren din Gud er med dig i alt, hvad du tager dig for!« (Josua 1:9).

Dette var Herrens formaning til Josua, idet den opmuntrede ham til at stole på Gud. Josua rådede derefter sit folk med disse ord... »Vælg i dag, hvem I vil tjene ... men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!« (Josua 24:15).

Vi finder i disse skriftsteder to fundamentale grundsætninger for fred og sikkerhed; for det første, tillid til Herren, og for det andet en beslutning om at holde de befalinger, som Herren har givet os, at tjene Ham og gøre hvad der er ret.

Det vil ikke blive regnet for tilstrækkeligt for os at anerkende evangeliets lærdomme, at sige, ja, jeg anerkender kirkens standarder og idealer, og så sidde ned og lade andre udføre arbejdet. Lad andre betale tiende og fasteoffer, lad altid nogle andre være der, når der er et arbejde, der skal gøres. Gode sidste dages hellige lever ikke alene efter forskrifter, men ved handling.

Enhver befaling, der er givet os, er vigtig. Vi kan ikke anerkende en del af evangeliet og skubbe andre principper til side. Det er ikke at leve en sidste dages helligs liv at betale en ærlig tiende eller fasteoffer og så være uhæderlig i vort samkvem med vore medmennesker, eller at bære falsk vidnesbyrd mod vor næste.

Vi er ikke gode sidste dages hellige, når vi taler om og finder fejl ved dem, som er kaldet til at præsidere over os. Det er vor pligt og vort privilegium at støtte dem med vor tro, vore bønner og vor loyalitet.

Der findes en vidunderlig følelse af broderskab og kammeratskab og kærlighed i kirken. Det er en magtfuld ting, ligegyldigt hvor en gruppe sidste dages hellige samles, enten det er i en afsides og lille gren, eller i en stor stav i Zion.

Vi ser denne vidunderlige følelse af enighed og broderskab blandt vore missionærer. Disse unge mænd og kvinder, som er villige og lykkelige ved at hellige deres tid og deres arbejde til at bringe dette vidunderlige budskab til andre. Deres arbejde er et kærlighedens og hengivenhedens arbejde. De har valgt at tjene Herren.

Vi kan ikke føle i vore hjerter, at alt er vel, hvis vi synder lidt, hvis vi kun deltager i vore møder en del af tiden, eller kun betaler delvis tiende, men vi må efterleve evangeliets plan hver dag i vort liv i dets fulde udstrækning. Deri ligger sikkerhed. Deri ligger den tilfredsstillelse, der kommer af et retskaffent liv. Der er ingen sikkerhed ved uretfærdighed.

Vi som sidste dages hellige har en stor mission. Vi må stå som en surdejg blandt folkene, sande mod retfærdighedens principper. Vi må være ydmyge. Vi må være taknemmelige. Vi må gå ned på vore knæ morgen og aften, og endnu tiere, hvis det er nødvendigt, i ydmyg bøn og taknemmelighed mod vor Fader i himlen. Vi fremfor alle andre folk på jorden bør takke vor himmelske Fader, og altid erindre Hans venlighed, godhed og barmhjertighed.

Det ville være godt, når vi står op om morgenen, at gentage Josuas ord og bevare dem i frisk erindring dagen igennem: *Vælg i dag hvem I vil tjene ... men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren.*

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Primary.

Alle Primary-foreningerne i den danske mission er holdt op for sommeren. Vi håber, alle lærerinderne og børnene glæder sig til det nye år i Primary. Vi håber at have alle de nye lektier parat til alle, så vi kan begynde i begyndelsen af september. Primary er en af de vigtigste organisationer i Kirken og bør understøttes af hvert eneste medlem, særlig af dem, som har børn. Lærerinderne bør være klare over den vigtige rolle, de spiller, ved at undervise vore børn og børnene af ikke-medlemmer af Kirken om evangeliet. Vi har i Primary flere børn af ikke-medlemmer end vi har børn, som er medlemmer. Så I lærerinder udfører et vidunderligt missionærarbejde. Lad os huske disse ting og arbejde så godt, som vi er i stand til.

Primary hovedbestyrelse.

Søndagsskolen.

Vi er nu i sommermånederne, hvor det er lidt svært for lærerne i Kirken at undervise en klasse. Mange af os har ferie, og vi gør ikke meget ved studiet af vore lektier. Vi bør aldrig tage ferie fra Kirken. Det er den vigtigste ting i vort liv, og vi bør aldrig svigte Kirken eller tage ferie fra den. Herren tager aldrig ferie. Han er der altid, når vi har brug for ham, så lad os findes i hans hus hver søndag formiddag og modtage de vidunderlige lektier og den ånd, som vi får der.

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Genealogisk forening.

»Ud af små ting kommer det, som er stort!« Denne udtalelse finder vi i profeten Almas bog 37. kap. 6. vers, samt i Lære og Pagter 64. afsnit 33. vers, og det er ord, der kort og klart viser os betydningen af det arbejde, der gøres indenfor alle de forskellige afdelinger af vor kirke. Det er måske lidt, synes vi, der udrettes indenfor den organisation, vi nu arbejder i, og vi synes måske at det bliver til for lidt fremgang i forhold til det, vi havde tænkt os og gerne ville have haft udrettet, men vi skal opmuntres med, at ud af små ting kommer det, som er stort! — Genealogisk forening er kun en af de små organisationer indenfor vor kirke, men derfor er det ikke givet, at dens arbejde er i forhold til dens størrelse.

Ud fra ovennævnte citat fra profeten Alma kan vi høste megen opmuntring og tilskyndelse til ikke at betragte vort arbejde for de hensovede som ubetydeligheder sammenlignet med det arbejde, der gøres udadtil mod den ganske verden. Vort arbejde er indadtil, blandt vore søskende og får derfor ikke karakteren af at hverve proselytter blandt vore medmennesker, fordi det faktisk først er, når folk har tilsluttet sig kirken, at de begynder at få kendskab til læren om frelse og dåb for de døde. Det kan godt blandt lederne af de genealogiske foreninger ude i missionen virke lidt mismodigt, fordi de ikke ser resultatet af deres arbejde i form af flere og flere, der tilslutter sig, men kom kun ovenstående lille sætning ihu, så indfinder glæden sig igen for at arbejde med den genealogiske tanke.

Der er for alle Genealogisk forenings medlemmer et specielt arbejde, der giver stor velsignelse til den enkelte, der udfører følgende opgave. Vi har mange ældre søskende ude i missionen, som jeg ved ikke har fået udført noget for deres afdøde slægtninge, og hvem lederne har vanskeligt ved at få kendskab til. Lad de unge og ældre, der arbejder med genealogi, gøre sig til en opgave, at hjælpe disse ældre søskende ved at fortælle dem, hvordan de skal bære sig ad, og sæt dem i forbindelse med lederne, så de sammen med disse kan få arbejdet taget op, til glæde for de gamle og til velsignelse for sig selv, og så kommer det til at passe også for dem, at »ud af små ting kommer det, som er stort!«

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Ungdomsforeningen.

Nye Master M Mænd

og

Guld-Gleaner-Piger

Knud Hentzen

Nanny Overgaard

Vi er meget lykkelige ved at kunne gratulere de nye Master M Mænd og Guld Gleaner Piger, som modtog deres certifikat under ungdomsstævnet i Odense. Det er Bent Jensen og Knud Hentzen fra København gren, Nanny Overgaard fra Herning gren og Anna Kristensen fra Hjørring gren. Alle disse unge mennesker arbejder i Kirken og udfører et vidunderligt arbejde. De har arbejdet hårdt for at nå dette mål, og vi ved, de er blevet velsignet for det, de har udført. Vi siger til vore Guld Gleaner Piger og Master M Mænd: Fortsæt det gode arbejde og vær altid et godt eksempel for alle medlemmer af Kirken, hvorsomhelst I befinder jer.

Ungdomsforeningens hovedbestyrelse.

Bent Jensen

Anna Kristensen

Kredslærernes budskab.

Gengivelsen:

Det var af Kristus forudsagt i Matt. 24:14, at: Dette evangelium om riget skal prædikes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folk, og så skal enden komme.

I sidste budskab fandt vi ud af, at kirken forfaldt på et ret tidligt tidspunkt, og at evangeliet følgelig ikke den gang nåede at blive prædiket for alle folk.

Ligeledes fandt vi ud af, at ingen af reformatorerne kunne have fået bemyndigelse til at handle i Herrens navn, og at ingen af dem påstår, at de har fået englebesøg og åbenbaring fra himlen.

Ligesom Kristus i sin tid valgte jævne mænd af folket til sine apostle, således var også den, som blev udvalgt i vor tid, en mand

af det jævne folk, — valgt i sin ungdom, som så mange af profeterne og lederne, vi læser om i Det gamle Testamente. — Henvisninger: Matt. 4:18, 19, 21, hvor Kristus kalder sine apostle, også Matt. 9:9, hvor han kalder Matthæus. Læs også 1. Kor. 1:26—29 og Jer. 1:6, »Jeg er ung«, Daniel 1:4.

Joseph Smith var kun 14 år, da han, som svar på bøn om at få at vide, hvilket af kirkesamfundene der var det rigtige, fik besøg af Faderen og Sønnen og fik at vide, at ingen af de religiøse samfund var rigtige, men at han, om han ville være trofast, skulle blive et redskab til at oprette kirken pány.

Gennem 7 år måtte Joseph Smith modnes, inden det blev ham betroet at få overdraget pladerne til Mormons Bog. — Ofte måtte Herren vejlede ham, og revselse måtte han tåle, — men gengivelsen skred fremad.

Myndighed til at døbe blev gengivet 15. maj 1829, og kort efter blev apostelembedet også gengivet. — Linie på linie og bud på bud (som vi læser i Lære og Pagter) blev gengivet, og endelig i 1830 blev kirken organiseret i sin oprindelige form og med myndighed til at handle i Herrens navn under navnet: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Lad os glæde os over, at gengivelsen er sket, og at vi har fået det privilegium at leve i disse tider og har kunnet finde denne perle.

Lad os derfor passe på, at vi ikke mister den.

Ejnar Nielsen.

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Fødselsdage:

Brønderslev: Den 15. august fylder søster Anna Kirstine Sørensen Thomsen 70 år. Hjertelig til lykke!

Esbjerg: Den 17. august fylder søster Inga Sørine Kjeldsen Christiansen 60 år. Hjertelig til lykke!

Amager: Den 23. august fylder søster Flora Hansen, Øselsgade 5, 70 år. Hjertelig til lykke!

Aarhus: Den 28. august fylder broder Lauritz Larsen 70 år. Hjertelig til lykke!

Fra missionsmarken

Randers: Torsdag den 11. juni afholdt sangkoret i Randers gren en fest til fordel for en udflugt, og det blev en meget fin aften, der begyndte med, at koret sang nogle sange, udvalgt til lejligheden, og som afveksling blev sunget et par duetter. Anden del af programmet var

nogle optrin på scenen, hvor man så, at alt var godt tilrettelagt, og de, der optrådte, gik op i deres roller med stor iver. Til slut blev der solgt desserter, der hurtigt blev udsolgt. Tilstede 40.

C. B. F.

Aarhus: Aarhus spejdertrop afholdt en spejderfest lørdag den 13. juni til fordel for spejderarbejdet. Efter indledende sang og bøn blev der underholdt med konferencefilm, sang og musik af missionærer og medlemmer samt sketch af spejderdrengene. Ind imellem underholdningen solgtes der forfriskninger. En frugtkurv, nogle dåser henkogte pærer og nogle lagkager blev solgt ved auktion. Til sidst sang spejderne nogle spejdersange, og en af drengene aflagde sit spejderløfte. Der sluttedes med sang og bøn. Vi var alle enige om, at vi havde haft en dejlig aften.

København: Mandag den 29. juni afholdt Kvindelig hjælpeforening i Københavns gren sin årlige skovtur for de ældre søskende i grenen. Vi modtes i Slotsgaarden i Frederiksberg Have, hvor vi spiste en dejlig middag. Derefter gik vi en tur ud i haven, hvor vi fik en sejltur i kanalen. Kl. 16 samledes vi atter i Slotsgaarden, hvor vi fik chokolade med lagkage. Forskellige brødre og søstre talte, sang eller læste historier for os. Kl. 17,30 skiltes vi efter at have tilbragt en dejlig dag sammen i strålende solskinsvejr. Tilstede 45.

M. Ø.

DÅB

AALBORG:

29. marts:

Maren Jensigne Poulsen Hagensby, døbt af ældste Thomas J. Patten, håndspålæggelse af samme.

Otto Hagensby, døbt af ældste Thomas J. Patten, håndspålæggelse af ældste B. Grant Gudmundsen.

10. maj:

Jørgen Klokker Hansen, døbt af ældste Finn Thomsen, håndspålæggelse af ældste Harold Stevens.

ODENSE:

3. maj:

Jesper Birch Nielsen, døbt af ældste Harold Stevens, håndspålæggelse af ældste Finn Thomsen.

Inger Marie Snefeldt Nielsen, døbt af ældste Finn Thomsen, håndspålæggelse af ældste Harold Stevens.

ESBJERG:

17. januar:

Phyllis Jonna Friis Jensen, døbt af ældste K. Boyd Baugh, håndspålæggelse af ældste Victor C. Fonnesbeck.

KØBENHAVN:

30. maj:

Olaf Emilé Hoffmann Larsen, døbt af ældste Rex C. Erickson, håndspålæggelse af samme.

Olga Ebba Ester Jensen Larsen, døbt af ældste Rex C. Erick-

son, håndspålæggelse af ældste Ernest A. Jensen.

Lis Hoffmann Larsen, døbt af ældste Rex C. Eriekson, håndspålæggelse af ældste Kenneth I. Johnson.

Laila Hoffmann Larsen, døbt af ældste Rex C. Eriekson, håndspålæggelse af samme.

Jørgen Hoffmann Larsen, døbt af ældste Rex C. Eriekson, håndspålæggelse af ældste Kenneth I. Johnson.

Aasa Elisabeth Kærhus Jørgensen, døbt af ældste Kenneth I. Johnson, håndspålæggelse af ældste Creed L. Mortensen.

AMAGER:

7. juni:

Anne-Lise Andersen, døbt af Verner H. Andersen, håndspålæggelse af samme.

AARHUS:

25. april:

Tove Lykke Frandsen, døbt af ældste Reed L. Shepherd, håndspålæggelse af ældste Myles C. Jones.

HERNING:

18. april:

Thomas Christian Hyldgaard, døbt af Edgar Dodd, håndspålæggelse af ældste Harold M. Petersen.

Karen Maygaard Olesen Hyldgaard, døbt af Edgar Dodd, håndspålæggelse af ældste Harold M. Petersen.

HORSENS:

6. april:

Orla Elvig Christensen Storgaard, døbt af ældste Val Gene Day, håndspålæggelse af ældste Benworth S. Hansen.

18. april:

Kristian Pedersen, døbt af ældste Neil Christensen, håndspålæggelse af samme.

25. april:

Ingrid Elise Jacobsen Petersen, døbt af ældste Benworth S. Hansen, håndspålæggelse af ældste Larry D. Slaughter.

Bjarne Sylvest Petersen, døbt af ældste Benworth S. Hansen, håndspålæggelse af ældste Larry D. Slaughter.

13. juni:

Helga Skovby Pedersen Bjørn, døbt af ældste Benworth S. Hansen, håndspålæggelse af ældste Howard E. Otteson.

Ellinor Skovby Bjørn, døbt af ældste Howard E. Otteson, håndspålæggelse af ældste Benworth S. Hansen.

Kaja Agnethe Barawiec Jacobsen, døbt af Antoni B. Jaeobsen, håndspålæggelse af ældste Benworth S. Hansen.

RANDERS:

7. juni:

Jørgen Maegaard, døbt af ældste Frank LeRoy Jørgensen, håndspålæggelse af ældste Vernon Hansen.

Inger Drachmann Hoppe Maegaard, døbt af ældste Vernon Hansen, håndspålæggelse af ældste Frank LeRoy Jørgensen.

Vi onsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Velsignelser:

Fredericia: 7. marts: Henry Due og Gunhild Damgaard Sørensen Dues datter, Helle Damgaard Due, velsignet af Jens Peter Damgaard Sørensen.

Odense: 3. maj: Jesper Birch Nielsen og Inger Marie Snefeldt Nielsens datter, Lene Nielsen, velsignet af ældste Finn Thomsen.

Frederikshavn: 31. maj: Eivind Vestergaard Christiansen og Aase Jensen Christiansens søn, Andy Vestergaard Christiansen, velsignet af ældste Paul W. Poppe.

Randers: 3. maj: Jørgen Maegaard og Inger Drachmann Hoppe Maegaards datter, Annette Maegaard, velsignet af ældste Dean Christensen.

Aarhus: 26. april: Lauritz Møller Byrgesen og Gerda Gravengaard Byrgesens datter, Dorthe Gravengaard Byrgesen, velsignet af Otto H. Møller.

Silkeborg: 3. maj: Jens Sønderhede Larsen og Gerda Marie Nielsine Petersen Larsens datter, Solveig Elizabeth Sønderhede Larsen, velsignet af ældste Neldon D. Oyler.

Ordinationer:

Randers: 19. april: Elo Eriksen ordineret til diakon af ældste Kay L. Jensen.

26. april: Christian Børge Frandsen ordineret til ældste af missionspræsident Junius M. Sorensen.

Rasmus Anton Lundgaard Jensen ordineret til ældste af Ejnar Nielsen.

Herning: 26. april: Edgar Dodd ordineret til ældste af missionspræsident Junius M. Sorensen.

Odense: 9. november 1952: Christian Klokker Hansen ordineret til præst af ældste Harold Larsen. Ved en beklagelig fejltagelse har der tidligere i »Stjernen« stået, at broder Klokker Hansen blev ordineret til præst den 24. august 1952; han blev ordineret til lærer denne dato.

3. maj 1953: Christian Klokker Hansen ordineret til ældste af missionspræsident Junius M. Sorensen.

Harald Gjennerskov Fischer Jensen ordineret til diakon af ældste Leon R. McCarrey.

Svend Ejgil Jensen ordineret til lærer af ældste Stanley E. Gudmundsen.

Terje Schiller ordineret til præst af Ejnar Nielsen.

Slagelse: 15. januar: Alfred Marinus Pedersen ordineret til diakon af ældste Glenn G. Vincent.

19. april: Alfred Marinus Pedersen ordineret til lærer af Jens Gunner Andersen.

Amager: 5. april: Villy Sorensen ordineret til præst af ældste Val Gene Day.

Martin Peter Thomsen ordineret til lærer af ældste Rolynn D. Hansen.

31. maj: Orla Rasmussen ordineret til diakon af ældste Rex C. Erickson.

København: 12. april: Peer Konnerup Kristensen ordineret til ældste af missionspræsident Junius M. Sorensen.

24. maj: Finn Vest Lykkegaard Nielsen ordineret til diakón af Kai M. Lykkegaard Nielsen.

Emigrationer:

Amager: Ina Hendriksen er den 8. april emigreret til Salt Lake City, Utah.

Esbjerg: Phyllis Jonna Friis Jensen er den 17. april emigreret til Toronto, Ontario, Canada.

København: Ingrid Elisabeth Dam er den 20. maj emigreret til New York City, U. S. A.

Dagmar Børsting og Herbert Ove Børsting er den 21. maj emigreret til Salt Lake City, Utah.

Horsens: Jytte With Andersen er den 2. juni emigreret til Three Forks, Montana.

Missionærankomster:

Inger Fischer

Den 1. juli er søster Inger Fischer, Hobro, blevet kaldet som missionær og beskikket til at arbejde i København.

Elva H. Andersen

Den 8. juli ankom søster Elva H. Andersen fra Grover, Wyoming, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

Missionærforflyttelser:

5. juni: Leon B. Petersen fra Randers til Horsens.

13. juni: Marcus J. Gregersen fra København til Odense.

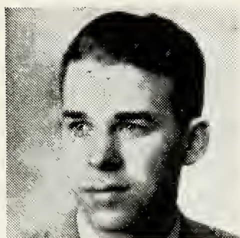
7. juli: Elmo Rasmussen fra Aarhus til Randers.
Willis O. Gurr fra Randers til Aarhus.
Kay L. Flinders og Juanita M. Flinders fra København til Aalborg.

Missionærafløsninger:

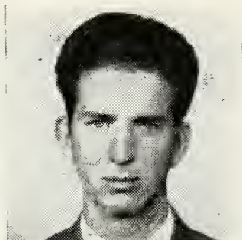
Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

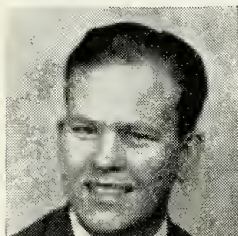
11. juli:
Rex C. Erickson
fra Raymond, Alberta, Canada, efter sidst at have arbejdet i Amager gren.

27. juli:
John B. Nielsen
fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Odense.

27. juli:
Willis O. Gurr
fra Sigurd, Utah, efter sidst at have arbejdet i Randers.

27. juli:
Frank Jorgensen
fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Randers.

29. juli:
Marilyn Wills
fra Roosevelt, Utah, efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.

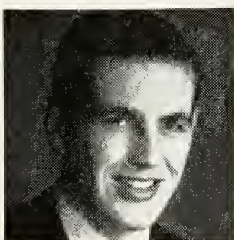
29. juli:
Nola B. Johnston
fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

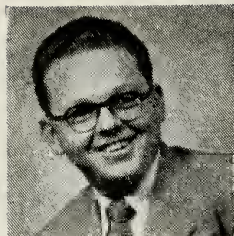
29. juli:
Clifford Kindred
fra Idaho Falls, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

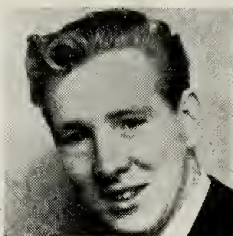
29. juli:
Harold Petersen
fra Tremonton, Utah, efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.

29. juli:
Neil P. Christensen
fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.

29. juli:
Gaylen Rigby
fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Skive.

29. juli:
Stanley Gudmundsen
fra Inglewood, California, efter sidst at have arbejdet i Odense.

29. juli:
Harold E. Stevens,
fra Twin Falls, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Odense.

29. juli:
K. Boyd Baugh
fra Logan, Utah, efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.

29. juli:
Paul C. Jensen
fra Lyman, Wyoming, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

29. juli:
William S. Ray
fra Prineville, Oregon, efter sidst at have arbejdet i Fredericia.

29. juli:
Leon B. Petersen
fra Newton, Utah, efter sidst at have arbejdet i Horsens.

29. juli:
Arliss W. Jensen
fra Ephraim, Utah, efter sidst at have arbejdet i Odense.

29. juli:
Ludvig Olsen
fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes *inden den 5. ds.*